

ת"פ 1818/08/20 - מדינת ישראל נגד אברהים אלחמידי - בעצמו, אחמד אבו כף - לא בעניינו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 1818-08-20

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גיורא חזן

נגד

הנאשמים:

1. אברהים אלחמידי - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ליאור חיימוביץ

2. אחמד אבו כף - לא בעניינו

גזר דין בעניינו של הנאשם 1

מבוא

1. הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של יבוא סמים מסוכנים, עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 וזאת תוך הסתייעות ברכב לביצוע פשע, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי עובר לתאריך 22.7.2020 בשעה 06:50 במועד שאינו ידוע סיכמו ביניהם הנאשם, נאשם 2 (להלן: "הנאשמים") ואחרים שזהותם אינה ידועה וביניהם גם תושבי מצרים (להלן: "המצרים") לייבא ממצרים לישראל סם מסוכן מסוג קנבוס בכמות מסחרית.

לצורך יבוא הסם הנאשמים הצטיידו בפרטי לבוש לשם הסוואת זהותם וברכב מסוג "רייזר מאווריק" (להלן: "הרייזר") שנגנב ביום 19.6.2020 מבעליו ואשר לוחיות הזיהוי שלו הוסרו ומספר השלדה שלו הושחת.

במסגרת הסיכום הגיעו המצרים ביום 22.7.2020 בסמוך לשעה 06:50 אל גדר הגבול בין ישראל למצרים (קו דיווח 203) כשהם מצוידים בסולם אותו הניחו על הגדר. באותו מועד ולשם ביצוע הייבוא הגיעו הנאשמים באמצעות הרייזר אל הגבול וחנו בסמוך לגדר הגבול. הנאשמים ירדו מהרייזר. הנאשם נשאר בסמוך לרייזר לשם העמסת הסם המסוכן ואילו הנאשם 2 ניגש אל הגדר לשם מסירת הסם המסוכן לידי הנאשם. במקביל להגעת הנאשמים המצרים טיפסו על הסולם והחלו להשליך מעבר לגדר הגבול אל תוך שטח ישראל תיקים המכילים סם מסוכן. הנאשם 2 לקח תיק המכיל סם ומסר אותו לידי הנאשם וזה העמיסו לכלוב שהיה ממוקם על חלקו האחורי של הרייזר. מיד לאחר מכן ניגש הנאשם 2 לעבר תיק סם נוסף שנזרק על ידי המצרים לשטח ישראל, ואולם כוחות הביטחון אשר נכחו במקום החלו לרוץ לעבר הנאשמים במטרה לעצורם. הנאשם נעצר במקום והנאשם 2 החל לברוח לאורך הגדר עד שנעצר. במקביל, המצרים שהותירו תיק סמים שטרם הספיקו לזרוק לשטח ישראל בסמוך לגדר הגבול בצד המצרי ותיק נוסף על הגדר עצמה, ברחו מהמקום. כוחות הביטחון תפסו את ארבעת התיקים שהכילו סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 54.24 ק"ג.

3. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו ואולם בהמשך ההליך הודה בכתב האישום המתוקן, שלא במסגרת הסדר טיעון, תוך שהצדדים עתרו לכך שדינו ייגזר טרם זה יעיד כעד הגנה מטעם הנאשם 2 אשר עמד על כפירתו, ואשר ביקש לזמן הנאשם כעד הגנה מטעמו.

תסקיר שירות מבחן

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר של שירות המבחן. מהתסקיר עלה כי הנאשם כבן 31, נשוי ואב לשני ילדים קטנים, למד שנים ספורות במסגרת חינוכית ולא רכש מיומנויות של קריאה וכתיבה על רקע הצורך לסייע למשפחתו בעבודות המשק. הנאשם התייתם מאמו בגיל צעיר כתוצאה ממחלת סרטן בה חלתה האם ובהמשך אף מאביו שאף הוא נפטר כתוצאה מאותה מחלה. הנאשם עבד בעבודות מזדמנות בתחומים שונים והפסיק לעבוד בתקופה שקדמה למעצרו בשל משבר הקורונה כאשר עיסוקו האחרון היה בתחום הגינון.

הנאשם הודה בביצוע העבירה, מסר כי ביצע אותה על רקע דוחק כלכלי וצורך לפרנס את משפחתו נוכח התקופה בה לא עבד. הנאשם הוסיף כי פנה לאדם על מנת לקבל הלוואה וזה הציע לו סכום גבוה בתמורה להעברת הסמים מגבול מצרים והוא הסכים לכך בשל רצונו להפיק רווח כספי מהיר.

שירות המבחן עמד על נסיבות חייו האישיות המורכבות של הנאשם, על תחושת הבדידות והתנאים הפיזיים הקשים בהם גדל, על החסך התקשורתי המשפחתי, על הקושי בביטוי רגשות, על תחושת התלישות ועל העדר תחושת הביטחון העצמי שהביאו אותו לחשיפה לקשרים משפיעים לרעה ולמעורבות בפלילים.

שירות המבחן ציין כי הנאשם הביע חרטה על מעשיו, כי הנאשם הודה שביצע טעות, כי חש תחושה של אשמה וכאב על ההשלכות האישיות והמשפחתיות של מעשיו. כן נמסר שהנאשם הביע שאיפות שלא לשוב לפלילים ולדאוג למשפחתו.

מצד שני התרשם שירות מבחן כי הנאשם מתקשה לבחון לעומק את בחירותיו, כי לקח מידה מינורית של אחריות, כי מתקשה לזהות את דפוסי התנהלותו הנגררת והאימפולסיבית, כי מגלה תחושת קורבנות, כי אינו מצליח להבין את הפגיעה של מעשיו על כלל החברה וכי המחירים שעומד לשלם בגין מעשיו הם שעומדים בבסיס החרטה שהביע.

שירות המבחן הוסיף כי נוכח המחסור הכלכלי של הנאשם, הקושי שלו להגיע ליציבות תעסוקתית, העובדה כי טרם פיתח גבולות פנימיים, העובדה כי מתקשה להפיק לקחים מהליכים קודמים ולנוכח ההתרשמות כי הליכי המשפט אינם מספקים אפקט הרתעתי משמעותי עבורו, קיימת נזקקות טיפולית שיקומית גבוהה אצל הנאשם ופוטנציאל סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק.

שירות המבחן הוסיף כי בשל חוסר הבגרות של הנאשם, ההתמקדות שלו במחירים שהוא משלם סביב מעצרו וחוסר בשלותו להשתלב בהליך טיפולי אין הוא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. נוכח האמור, שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית לנאשם תוך שילובו במסגרת חינוכית או טיפולית בתוך בית הסוהר.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 ל-10 שנות מאסר. המאשימה עתרה לעונש מאסר שנמצא ברף העליון של המתחם לו טענה, למאסר על תנאי ולקנס. בנוסף עתרה המאשימה לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשם בשים לב לכך שהנאשם הסתייע ברכב לצורך ביצוע העבירה, וזאת הגם שנותר ספק האם הנאשם הוא זה שנהג ברכב (רייזר).

המאשימה הוסיפה כי הנאשם מרצה כיום עונש מאסר במסגרת תיק אחר ועתרה שלא לנכות את ימי המעצר בהם היה הנאשם נתון בתיק שבכותרת בתקופה בה היה במקביל אסיר במסגרת התיק האחר. בנוסף, עתרה כי עונש המאסר שיוטל בתיק שבכותרת ירוצה במצטבר לכל עונש מאסר אחר.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירה לרבות לתכנון המוקדם עם הנאשם 2 והאחרים, להתארגנות ולתיאום עם ספקי הסם המצרים, לחלוקת התפקידים בביצוע העבירה בינו לבין הנאשם 2, להצטיידות ברכב שטח גנוב שסימני הזיהוי שלו הושחתו, לתעוזה בביצוע העבירה בגדר הגבול - מקום שנשמר על-ידי חיילי צה"ל ולסיכון שהיה קיים במידה והייתה הסלמה באירוע, לרווח המהיר שהיה צפוי להתקבל מביצוע העבירה ולחלקו המרכזי וההכרחי של הנאשם בביצוע העבירה אף אם לא היה מיוזמיה והיה אך בגדר "בלדר".

המאשימה הפנתה לעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם, לרבות בעבירות סמים ולעונש המאסר שריצה בעבר שלא הרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות דומות. המאשימה הפנתה לאינטרס הציבורי בהרתעת הנאשם ובהרתעת הרבים במיגור עבירות אלו ובחיזוק ושמירה של שלטון החוק.

המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בטיעוניה.

6. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר לעונש שנמצא ברף התחתון של המתחם אותו הציע וכן לחפוף בין עונש המאסר שיוטל על הנאשם במסגרת תיק זה לעונש המאסר אותו הוא מרצה במסגרת תיק אחר, וזאת בהתאם לסעיף 45 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ולמצער לנכות את ימי המעצר בתיק זה החופפים את ימי המאסר בהם היה נתון במסגרת התיק האחר. ב"כ הנאשם עתר גם לעונש מאסר מותנה מידתי, והוסיף כי בנסיבות תיק זה אין מקום להטיל עונש של קנס ולחלופין ככל שיוטל עונש שכזה, הרי שעליו להיות מידתי נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם. כן טען ב"כ הנאשם, כי אין מקום להטיל על הנאשם גם עונש של פסילת רישיון נהיגה וזאת הן בשל כך שהנאשם לא נהג ברייזר עובר לביצוע העבירה בה הורשע והן בשל כך שרישיונו של הנאשם נשלל זה מכבר במסגרת התיק האחר.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירה ב"כ הנאשם טען כי יש לתת משקל לכך שהסם שיובא הוא לא סם מסוג "קשה", לכך שהסם שיובא לא היה מוכן להפצה (לא ארוז ולא מחולק), לכך שההכנה לביצוע העבירה לא הייתה ייחודית או משמעותית, לכך שהרקע לביצוע העבירה קשור במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם (גם נוכח משבר הקורונה במסגרתו לא עבד), לכך שהתמורה שעתיד היה הנאשם לקבל בשל חלקו בביצוע העבירה לא הייתה משמעותית ביחס לרווח של מתכנני העבירה (10,000 ₪), לכך שהנאשם

שימש כבלדר בלבד, לכך שהנאשם לא ברח מהזירה עם חשיפת האירוע וכן לכך שלא נלוותה לעבירת הייבוא כל עבירה נוספת. ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל להודאת הנאשם שניתנה שלא במסגרת הסדר טיעון (מה שלטעמו מצדיק כשלעצמו את דחיית עתירת המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם שייקבע), לעברו הפלילי של הנאשם שאינו מכביד ולנסיבות חיון הקשות של הנאשם כעולה מתסקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו.

7. הנאשם אמר את דברו. הנאשם הביע צער על מה שעשה וביקש לסיים עם התיק.

דין והכרעה

8. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין שלוש לחמש שנות מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת כפי שאפרט להלן.

9. הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור ובריאותו. בשים לב לעובדה שהעבירה נעברה בגדר הגבול שבין מדינת ישראל למצרים (מה שמצריך הערכות והקצאת משאבים ביטחוניים תוך הסטתם מהתכלית הישירה של הגנה על גבולות המדינה) יש לתת את הדעת גם לפגיעה בערך המוגן של ההגנה על ביטחון המדינה.

10. נגע הסמים הוא נגע קשה ויש לפעול למגרו. התוצאות של עבירות הסמים הן תוצאות קשות ופוגעות הן פגיעה רוחבית במרקם החברה. נכון הוא הדבר לכל שרשרת מפיצי הסם והמסיעים בידיהם. בעניין זה יפים דבריו של השופט (כתוארו אז) מ' חשין בע"פ 6021/95 **אוקטביו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.7.1997), פסקה 35:

"לעולם נזכור עבירת סמים מה היא, ומה הם ערכי-החברה שאנו נדרשים להגן עליהם. מעבר מזה עומדים המערערים - הם ואחרים שכמותם - אנשים שעיניהם אל בצע-כסף, ומעבר מזה עומדים צרכני הסם, אנשים אומללים שגופם ונפשם מכורים לסם. אותם עלובים תלו עצמם בסם, ואנשים רעים כמערערים מנצלים תלות זו עד-תום לגריפת כסף-רע לכיסיהם...למותר להזכיר את שרשרת העבירות הנדרש מעיסקאות הסם: צרכנים שאין הפרוטה מצויה בכיסם פושטים על אחרים, שודדים אותם, פורצים לבתיהם, תוקפים אותם, והכל כדי להשיג מימון לרכישתו של הסם...מלחמת החורמה בעברייני סמים נמשכת והולכת. מלחמה קשה היא, מלחמה ארוכה, והיא כמלחמת ישראל בעמלק".

חזית ייחודית למלחמת החורמה בנגע הסמים שמורה לעבירת יבוא הסמים באשר עבירה זו מאפשרת

הכנסתם והנגשתם של הסמים, שלא פעם מיוצרים מחוץ למדינה, אל תוך תחומי המדינה. לא בכדי ראה המחוקק את עבירת יבוא הסמים כאחת החמורות שבעבירות הסמים עת קבע לצדה עונש של 20 שנות מאסר.

יבוא סמים ממצרים הפך בעשור האחרון ל"מכת אזור" והיקף התופעה מצריך תגובה עונשית הולמת ומחמירה יותר כדי למגרה. בנוסף, לייבוא סמים דרך גדר הגבול עם מצרים, להבדיל מיבוא דרך נמל תעופה ממדינות המערב או דרום אמריקה, נלווה ממד ביטחוני, אשר אף הוא בתורו מצדיק תגובה עונשית מחמירה יותר. לעניין הברחות הסמים דרך גדר הגבול בין מצרים לישראל הדגיש בית המשפט העליון בע"פ 7437/02 **אבו עאדי עטווה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.4.2003):

"לצערנו, הנתיב של הברחת סם בכמויות ניכרות ממצרים לישראל הוא מקובל ונפוץ. ככל הנראה המעבר אינו קשה ורבים הם אלה המוכנים ליטול את הסיכון של חציית הגבול והעברת הסם, אף כנגד תמורה כספית מועטה. תופעה זו מחייבת תגובה עונשית הולמת שיהיה בה כדי להרתיע ולסכל את הפעילות העבריינית של יבוא הסם בדרך זו..."

כן ראו בעניין זה ע"פ 165/15 **סלים בן חסין תיהא בניאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.2015), פסקה 10 (להלן: "עניין בניאת").

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית. הנאשם, בשיתוף הנאשם 2 ואחרים, לרבות כאלה שפעלו מתוך שטח מצרים, פעלו יחד כדי להכניס לתחומי המדינה כמות משמעותית של סמים מסוכנים מסוג קנבוס (4 תיקים עם 54.24 ק"ג של סמים מסוכנים) דרך גדר הגבול שבין מדינת ישראל למצרים.

יבוא סמים דרך גדר הגבול שבין מדינת ישראל למצרים שהפך כאמור לתופעה נפוצה משליך גם על הסיכון המסוים שנוצר בהקשר של ביטחון המדינה והסטה של משאבים, לרבות צבאיים, ממשימתם העיקרית. אציין כי סיכון ביטחוני זה, הוא לא בגדר נתון תאורטי נעדר אחיזה במציאות. בעניין זה ראו ת"פ (מחוז-ב"ש) 37726-05-18 **מדינת ישראל נ' אל טוחי ואח'** (אתר בתי המשפט, 12.03.2019) שנדון לפני, שם הוקפצו כוחות ביטחון בעקבות ביצוע עסקת יבוא סם בגדר הגבול עם מצרים, כאשר במסגרת הקפצת הכוחות טנק התהפך וכתוצאה מכך חייל נהרג וחיילים נוספים נפצעו.

מן הצד השני נתתי דעתי לכך שבענייננו הסמים נתפסו ולא הגיעו ליעדם, כאשר חלק מהסמים טרם הועברו אל תוך שטח ישראל. כן נתתי דעתי בהקשר זה לסוג הסמים שיובא, שלא נמנה על הסמים ה"קשים".

12. בכל הקשור לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי דעתי לנזק שעלול היה להיגרם לו הסמים היו מגיעים לשווקים ולפוטנציאל ההסלמה הביטחוני של האירוע, לפגיעה בביטחון המדינה, לעובדה שהנאשם ביצע את העבירה יחד עם אחרים, לתכנון ולהתארגנות המוקדמים, לתעוזה בביצוע העבירות, להסתייעות של המשתתפים בכלי רכב גנוב שפרטיו המזהים הושחתו (ואולם יש לזכור כי לא יוחסה עבירה קונקרטיית בעניין זה לנאשם ומכאן שהעונש יהיה בהתאם גם לעובדה זו), לסיבות שהביאו את

הנאשם לביצוע העבירה (רווח מהיר) ולמשקל הסמים המשמעותי (54.24 ק"ג של סם קנבוס) שאמור היה להגיע לשווקים. באשר למשקל הסמים אציין, כי אכן, אין לערוך חישוב אריתמטי של עונש מאסר כנגזר ממשקל הסמים, ואולם כבר נקבע כי למשקל הסמים יש משמעות לא קטנה בשאלת העונש המוטל, וזאת כנגזר מפוטנציאל הנזק. בעניין זה ראו למשל 6409/12 **מדינת ישראל נ' אלגדיפי** (פורסם בנבו, 5.6.2013), פסקה 11.

באשר לתכנון ולהתארגנות שקדמה לביצוע העבירה (ההצטיידות בציד הסוואה וברייזר גנוב) אציין כי לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ הנאשם שהתחשבות בנסיבה זו תוביל למתן משקל עודף לחובת הנאשם בעניין זה משום שממילא כל עבירת יבוא טומנת בחובה תכנון והתארגנות.

סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין מזכיר את התכנון שקדם לביצוע העבירה כאחת מרשימת הנסיבות (הלא סגורה) הקשורות בביצוע עבירה, בהן רשאי בית המשפט להתחשב, ואין הוא מבחין בשימוש בנסיבה זו או בכל אחת מהנסיבות האחרות שברשימה בין עבירה כזו לעבירה אחרת. מעבר לאמור, ההתחשבות בכל אחת מהנסיבות שברשימה תעשה בהתאם לנסיבות של כל מקרה ומקרה, ובמידה בה התקיימה הנסיבה בכל מקרה ומקרה. כך למשל, אין חומרה זהה בין תכנון שעניינו תיאום פגישה טלפוני לתכנון הכולל התארגנות בין מספר גורמים, הצטיידות, ביצוע מעקבים ופעולות הכנה מקדימות ועוד.

אכן, עבירת יבוא הסמים כורכת עמה, ככלל, הכנה מוקדמת, ואולם כדי לאפיין חומרת העבירה במסגרת גזר הדין על בית המשפט לבחון כאמור את נסיבות ביצוע העבירה לרבות את טיבו ואיכותו של התיאום והתכנון המוקדם.

ב"כ הנאשם טען בנוסף, כי יש להקל עם הנאשם בשל העובדה שהוא שימש כבלדר בלבד. לא מצאתי לתת לטענה זו משקל משמעותי בענייננו.

ראשית, קשה ללמוד מכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם כי הנאשם שימש "אך" כבלדר. כתב האישום המתוקן מיחס לנאשם חלק שווה לחלקו של הנאשם 2 בהכנות לעבירת הייבוא ואינו עורך הבחנה בין מעשיהם.

כך בסעיף 1 נכתב כי: **"...סיכמו ביניהם הנאשמים ואחרים...וביניהם גם תושבי מצרים...לייבא ממצרים"** בסעיף 2 נכתב: **"...הצטיידו הנאשמים, בפרטי לבוש לשם הסוואת זהותם וכן ברכב מסג ריזר..."** בסעיף 4 נכתב: **"...לשם ביצוע הייבוא, הגיעו הנאשמים באמצעות הרייזר אל הגבול וחנו את הרייזר..."**.

הנה כי כן, מכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם עולה כי לנאשם היה חלק בתכנון, בתאום, בסיכומים, בהצטיידות, בהגעה למקום האירוע ובאיסוף הסמים.

שנית, בית המשפט העליון חזר ושנה כי יש להעניש ענישה כואבת כל חוליה בשרשרת הסם לרבות בעלי התפקידים ה"זוטרים". ראו למשל ע"פ 1282/07 **אילן בן אבו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו,

25.7.2007, פסקה י':

"...לסמים אין רגליים; הם זקוקים למי שיכין אותם, ישווק אותם ויוביל אותם ליעדיהם המפוקפקים. כל חוליה בשרשרת פשע זו ראויה לענישה, ולענישה מכאיבה".

וכן, ע"פ 3820/09 מדינת ישראל נ' חיים אוהיון (פורסם בנבו, 06.09.2009), פסקאות 16-17 וההפניות שם:

"מן המפורסמות היא שמערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת על שירותיהם של אנשים רבים הממלאים לפעמים תפקידים של שליח או של בלדר. ברור שללא עזרתם של אלה לא הייתה המערכת הזאת מסוגלת לגרום את הנזק שהיא גורמת... בית משפט זה הטעים כי בלדרות בענייני סמים היא פשע חמור...לכן, צדקה המערערת בטענתה כי ככל שחשוב לפגוע ישירות בספקי הסם לא פחות חשוב מכך להרתיע את העברתו על ידי בלדרים 'תמימים'. כבר נקבע על ידי בית משפט זה כי ככל שיוחמרו העונשים על בלדרים אלו, כך יש סיכוי שתפחת להיטותם להיענות לאותן הצעות..."

אכן, לעיתים הגישה בעניינו של בלדר היא מקלה מזו שמופנית אל מחולל העבירה, ואולם אין לראות בכך אקסיומה ויש לבחון כל מקרה לגופו. בעניין זה צוין בע"פ 5741/11 נאיף סוארכה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.1.2013), פסקה 4:

"בלדרות בנסיבות תיק זה אינה מהווה סיבה להקל בעונשים שנגזרו עליהם..." ככל שחשוב לפגוע ישירות בספקי הסם ובמפיציו, לא פחות חשוב מכך להרתיע מפני יבואו לארץ אפילו יבוא זה מתבצע על ידי בלדרים 'תמימים' המתפתים להצעות מפתות לרווחים קלים". בית המשפט חזר ושנה עקרון זה גם בפרשיות רבות אחרות...עבירת הייבוא היא הנתון המחמיר. ייבוא הסם דרך כניסה ויציאה מירדן לארץ דורש מהרשויות פתרונות והשקעת כוח אדם לא רק מנקודת המבט של תחום המלחמה בנגע הסמים. אמנם, כבלדרים לא היו המערערים בגדר "המוח" מאחורי התכנית העבריינית כולה ואף לא גרפו נתח עיקרי מרווחיה הצפויים. אולם, הסכמתם לשמש בלדרים הינה תנאי הכרחי להצלחת הקשר הפלילי...לשון אחר, גם המונח "בלדר" אינו כותרת שמסיימת את חובתו של בית המשפט לבחון את המקרה על פי נסיבותיו. אין דין אחד לכל בלדר ובלדר, אלא העניין ייבדק על פי מעשיו בתיק הקונקרטי. (דגש לא במקור, י' ל').

בעניינו אף בהנחה שהנאשם לא היה ממחוללי העבירה הרי שלא ניתן לומר שמעורבותו באירוע הייתה זניחה ושולית.

ואחר כל זאת, וחרף האמור, גם בעניין זה של מידת המעורבות של הנאשם מצאתי להתחשב באופן מסוים בנאשם.

לקולה התחשבתי גם בסוג הסמים שיובאו (קנבוס) שכאמור אינו נמנה על הסמים ה"קשים", בעובדה כי הנאשם לא ניסה להימלט ונעצר במקום האירוע ולעובדה כי בסופו של יום הסמים נתפסו ולא הגיעו לשווקים, כאשר חלקם כאמור נתפסו בצד השני של הגדר.

13. מעיון בפסיקה הנוהגת בעבירת יבוא הסמים, לרבות בפסיקה אליה הפנו הצדדים, ניתן להבחין כי מנעד הענישה הוא רחב והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו של הנאשם, בעברו הפלילי, בשאלה האם הוא עבר הליך שיקומי כמו גם בנסיבות ה"מעשה" לרבות בסוג הסמים ובמשקלם, בשאלה אם נלוו לעבירת הייבוא עבירות נוספות ואם כן אילו, באופן בו בוצע יבוא הסמים לרבות בשים לב לשאלה האם נלווה ליבוא ממד בטחוני.

בשים לב להערת פתיחה זו, אסקור להלן פסיקה נהגת בעבירות יבוא במקרים דומים. אציין, כי מודע אני לכך שבפסיקה שתפורט להלן בחלק מהמקרים הורשעו נאשמים בעבירות נלוות, חלקן חמורות דוגמת הסתננות לישראל, ומאידך לכך שבחלק מהמקרים כמות הסמים שיובאה היא קטנה יותר. לכך יינתן כמובן המשקל המתאים.

בע"פ 7044/11 **חסין עבדאללה עבד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.6.2012) שצרפה המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירה של יבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 80 ק"ג דרך גבול מצרים והסתננות והותיר על כנו עונש של 8 שנות מאסר.

בע"פ 6566/10 **סלים ורידאת נ' מדונת ישראל** (פורסם בנבו, 29.5.2019) שצרפה המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 18.5 ק"ג, קשירת קשר לביצוע פשע והסתננות מגבול מצרים והותיר על כנו עונש של 6 שנות מאסר.

בעניין **בניאת הנ"ל**, דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שלושה בגירים (בע"פ 165/15), תושבי מצרים שהורשעו בעבירות של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 87 ק"ג, דרך גבול מצרים ובהסתננות והותיר עונש של 8 שנות מאסר על כל אחד מהם. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הקטין (בע"פ 193/15) [פורסם בנבו] שהורשע בעבירות דומות והמתיק את עונשו ל-39 חודשי מאסר חלף 48 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 48660-07-13 **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'** (פורסם בנבו, 30.10.2014) גזר בית המשפט המחוזי על נאשמים שהורשעו בעבירה של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 138.142 ק"ג מגבול מצרים ובהחזקת סם שלא לצריכה עצמית עונש של 5 שנות מאסר ועונשים נלווים. במקרה זה המדינה הגבילה את עצמה במסגרת הסדר הטיעון לעונשים של 7 שנות מאסר.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 8297/09 **מדינת ישראל נ' סלימאן חיוואט** (פורסם בנבו, 13.3.2011) גזר בית המשפט על הנאשם 1, תושב מצרים, שהורשע בעבירות של הסתננות ויבוא סם מסוכן מסוג חשיש

במשקל של 49.428 ק"ג, עונש של 4 שנות מאסר ועונשים נלווים.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 9281-09-10 **מדינת ישראל נ' סלים גומעה** (פורסם בנבו, 26.4.2011) גזר בית המשפט המחוזי על הנאשמים, תושבי מצרים, שהורשעו בעבירות של הסתננות ויבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 25 ק"ג עונש של 54 חודשי מאסר ועונשים נלווים.

בע"פ (מחוזי-ב"ש) 62396-07-17 **אל חוסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.11.2017) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות (על-ידי מותב זה) בעבירות של יבוא והחזקת סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 23.616 ק"ג, קשירת קשר לביצוע פשע, הפרעה לשוט, הסתייעות ברכב לביצוע פשע ועבירות תעבורה והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר תוך שהוא מסכים עם המאשימה כי העונש נוטה לקולה.

עיינתי בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם.

בת"פ 1204-09-19 **מדינת ישראל נ' אל עביא** (לא פורסם, 20.10.2020) שניתן על ידי מותב זה) נדון הנאשם 1 לעונש של 30 חודשי מאסר בגין יבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 120 ק"ג בסיועו של אחר, במסגרת הסדר טיעון "סגור" לעונש. סבורני כי אין מקרה זה משקף את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו. במקרה זה, וכפי שציין ב"כ הנאשם בעצמו, מדובר בעונש חריג שניתן בנסיבות חריגות (שלוו במסמך סודי שהוצג לבית המשפט) במסגרת הסדר טיעון "סגור" שאין ללמוד ממנו על הכלל.

בת"פ (מחוזי ב"ש) 11493-03-20 **מדינת ישראל נ' אל עול ואח'** (לא פורסם, 14.2.2021) נגזר על נאשם, ללא עבר פלילי, עונש של 34 חודשי מאסר על יבוא של סמים מסוכנים מגבול מצרים מסוג קנבוס במשקל של 19.65 ק"ג וחשיש במשקל של 24.35 ק"ג במסגרת הסדר טיעון "סגור" אליו הגיעו הצדדים בעיקר בשל קשיים ראייתיים משמעותיים הקשורים במשקל הסם שיוחסה לו ולחלקו באירוע. בית המשפט ציין בגזר הדין כי: **"אין חולק כי הענישה המוטלת במסגרת ההסדר הינה ענישה מקלה...לצד זאת, משמגיעים הצדדים להסדר טיעון אשר בבסיסו קושי ראייתי משמעותי, הרי שהתערבות בית המשפט בהסדר אף מצומצמת יותר מאשר בהסדרים בכלל"**.

גם בת"פ (מחוזי ב"ש) 44984-05-20 **מדינת ישראל נ' אלמעבדה ואח' (לא פורסם, 26.10.2021)** נדונו הנאשמים, שלא היה להם עבר פלילי, לשלוש שנות מאסר בגין יבוא של סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל קטן יותר (32.1 ק"ג) במסגרת הסדר טיעון "סגור". גם שם הייתה נסיבה חריגה (של פגיעה פיזית קשה שנגרמה לנאשמים במהלך ביצוע העבירה) שהיוותה חלק מטעמי ההסדר.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 48660-07-13 **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'** (לא פורסם, 30.10.2014) גזר בית המשפט עונש של 5 שנות מאסר על יבוא סמים מסוכנים מסוג חשיש במשקל של כ- 138 ק"ג

מגבול מצרים. במקרה זה המאשימה הגבילה את עצמה במסגרת הסדר הטיעון לעונש של עד 7 שנות מאסר בשל קשיים ראייניים שהתגלו בתיק.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 61642-10-20 **מדינת ישראל נ' עזאזמה ואח'** (לא פורסם, 13.5.2021) שניתן על ידי מותב זה, דובר גם כן על הסדר טיעון "סגור" במסגרתו גזר בית המשפט עונש של שנתיים מאסר על נאשם 1 ושנת מאסר על נאשם 2 שהורשעו בעבירה של סיוע ליבוא סמים מסוכנים מסוג חשיש במשקל של 215.8 ק"ג וקנבוס במשקל של 11.26 ק"ג. בית המשפט ציין כי מדובר בעונש מקל עד מאוד שנומק בקשיים ראייניים ממשיים אליהם נחשף בית המשפט במהלך הליך ההוכחות. כאמור, שם הנאשמים הורשעו בעבירת סיוע ליבוא.

גם בתיקים הנוספים שצרף ב"כ הנאשם דובר בעיקר בתיקים בהם היו הסדרי טיעון "סגורים", חלקם בשל קשיים ראייניים וחלקם בעבירות של סיוע ליבוא סמים מסוכנים.

14. לא מצאתי בענייננו לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי ובתוך מתחם העונש ההולם מצאתי לתת משקל להודאת הנאשם ולחיסכון בזמן שיפוטי כמו גם לעובדה כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן אף ללא הסדר טיעון וללא ההקלות הנלוות על דרך הכלל מהסדר טיעון, לנסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות של הנאשם, לפגיעה של העונש בו ובמשפחתו.

נתתי משקל גם לעברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה אחת משנת 2016 **בעבירות דומות** במסגרתה נדון לעונש של 12 חודשי מאסר שלא הרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירה דומה.

כן נתתי משקל לעברו התעבורתי המכביד של הנאשם לרבות הרשעה לאחרונה מחודש מרץ 2021 בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה רשלנית ועבירות נלוות בגינה נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים לרבות עונש פסילה של רישיון נהיגה.

כן נתתי משקל להערכה של שירות המבחן כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות ביצוע עבירות ולכך שאינו בשל להשתלב בהליך שיקומי, כמו גם להמלצתו העונשית להשית על הנאשם ענישה מוחשית.

בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם בעבירות דומות ולהמלצת שירות המבחן, סבורני כי יש לתת משקל גם לשיקולי הרתעת היחיד, כמו גם לשיקולי הרתעת הרבים היפים לגזרה זו של עבירות (ראו ע"פ 2194/14 **אליהו בן שמעון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 10.9.2014], פסקה 7 וההפניות שם).

15. ביום 24.3.2021 הנאשם נדון במסגרת תיק אחר לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל (ת"ד 12695-11-15 **מדינת ישראל נ' אלחמיד**). עת החל הנאשם לרצות את מאסרו בתיק האחר היה הנאשם עצור בתיק זה. ב"כ הנאשם עתר לנכות את כלל ימי המעצר בהם היה הנאשם נתון במסגרת תיק זה

מהעונש שיוטל עליו אף שבחלק מהתקופה ריצה כאמור תקופת מאסר בגין תיק אחר. סבורני כי בכפוף לנתון מסוים אליו אתייחס להלן, יש לדחות עתירת ב"כ הנאשם בעניין זה.

ניכוי ימי מעצר, הגם שהפך לנוהג מקובל, איננו הפך לכלל מחייב ובסופו של יום מהווה הוא אך אחד משיקולי הענישה, כאשר ברירת המחדל בחוק היא כי ימי המאסר יחלו להימנות מיום גזר הדין מבלי להתחשב בימי המעצר שקדמו לו (ראו פסקה 8 לרע"ב 542/11 **מדינת ישראל נ' ספיר**, פורסם). יחד עם האמור, ועל מנת להימנע מכפל ענישה, נקבע בע"פ 5760/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.6.2015), פסקה 22 כי:

"ככלל, ראוי שהתקופה בה שוה נאשם במעצר עד להרשעתו וגזירת דינו ינוכו מעונש המאסר הסופי, על מנת להימנע מכפל ענישה. רק במקרים חריגים תהיה הצדקה שלא לנכות את תקופת המעצר מעונש המאסר".

אחת ההצדקות שלא לנכות תקופת מעצר מעונש המאסר מתקיימת כאשר הנאשם נתון במעצר בחופף לעונש מאסר אחר שכן במקרה זה אין מדובר בכפל ענישה. לעניין זה ראו ע"פ 3242/19 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אליקים אלציק** (פורסם בנבו, 18.8.2019), פסקאות 13-14 בו נקבע כי:

"...הטעם לאמור נעוץ ברצון להימנע מכפל ענישה, מקום שבו נשללה מנאשם חירות עוד לפני שהורשע בדינו...ברם, במקום שבו נשללה חירותו של נאשם ללא קשר למעצר, כדוגמת מקרה בו הוא מרצה זה מכבר עונש מאסר, רציונל זה מאבד מערכו. ההלכה היא כי כאשר נאשם מרצה ימי מעצר בחופף לעונש מאסר אחר, ימי מעצר אלה לא ינוכו מן העונש שיוטל עליו...זאת, גם אם החפיפה פגעה באפשרותו של הנאשם לבקש הטבות שונות להן היה זכאי בכובעו כ"אסיר"...אכן, בסמכותו של בית המשפט להתחשב בכך, אם ראה לנכון להקל בעונשו של הנאשם. ברם, מדובר בהתחשבות חריגה מהכלל ולא בכלל עצמו".

מטעם דומה מצאתי לדחות גם הטענה החלופית של חפיפת עונשי המאסר האחד לשני. חפיפה זו תפגע בעקרון ההלימה הנדרש ביחס לכל אחד מעונשי המאסר שהוטלו על הנאשם.

חרף כל האמור, מצאתי לחפוף במידה מסוימת בין התקופות האמורות וזאת נוכח העובדה שהנאשם החליט לקחת אחריות על מעשיו ולהודות בכתב האישום המתוקן מבלי שהדבר הוסכם עם המאשימה ומבלי לקבל כל תמורה לכך, כפי שהדבר נעשה על דרך כלל במסגרת הסדר טיעון. בעניין זה ראוי להפנות לסעיף 40 יא(4) לחוק העונשין אשר מדריך את בית המשפט לתת משקל לנטילת האחריות של הנאשם על מעשיו.

מעבר לאמור, סבורני כי ראוי לעודד נאשמים לקחת אחריות על מעשיהם, (מקום בו הם שוקלים לעשות כן מרצון טוב וחופשי) אף אם לא הגיעו להסדר עם המאשימה. עידוד זה בא לידי ביטוי בענייננו בחפיפה המסוימת האמורה.

16. באשר לעונש פסילת רישיון נהיגה לו עתרה המאשימה סבורני כי יש לבכר את עמדת ב"כ הנאשם. כאמור כתב האישום המתוקן לא מציין מי נהג ברייזר וספק זה ראוי שייזקף לזכותו של הנאשם. כן ראוי לזכור שרישיונו של הנאשם נשלל כבר במסגרת התיק האחר לתקופה לא קצרה.

17. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר וחצי בניכוי ימי מעצר.

במסגרת חישוב ניכוי ימי המעצר ינוכו גם 3 חודשים (מתוך 6) בהם היה נתון הנאשם במאסר בתיק האחר (ת"ד 12695-11-158).

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ד. קנס בסך 6,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"א, 01 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.